

Hingede öö

Kirjutas Liisa Õunpuu, 11.A
Pühapäev, 26 Mai 2019 17:30 -

„Hingede öö” loovtöö

Mis siis tegelikult tol aastavahetuse ööl juhtus?

Raamatut lugedes oli mul keeruline sellele enda jaoks mingit konkreetset ideed välja mõelda, kui äkki tabasin end mõttelt, et Surnud Mehe maja tegevus võiks olla sümboliks loova inimese tööprotsessile ja teda valdavatele emotsioonidele. Seepärast otsustasin loovtööna kirjutada, mis minu jaoks raamatus tegelikult toimus. Esimene osa kirjeldab sobiva meeleolu ja hetkeseisundi loomist, teine räägib enda mõtetesse süvenemisest ja kirjutamise alustamisest, kolmas esindab loomisega kaasnevat kahtlusi, ideepuudust ja väljakutseid ning neljas niiöelda kriitilise hindamise ja oma loomingu väärtustamise etappi.

I

Autor sulges rutakalt oma korteri välisukse ning hinge tõmbamata suundus otsejoones vaiksesse tagatuppa, rasked sammud kulunud tuhmilt puitpõrandalt vastu kõmisemas. Ainult kärarikkalt tänavalt sisse immitsev magusmürgine sinakas kuma heitis toale külma valgust. Närvilise lohakusega lükkas ta laual vedelevad raamatud ja ajakirjad eemale, klõpsas põlema laualambi ning kollase valgusvihu keskel vajus kurnatult krigisevale ajahambast puretud toolile, mille jalgadelt punast värvi kui maonahka maha koorus.

Ta keeras kerge pingutusega laua paremas nurgas seisva raadio tööle, millest hakkas kostma

Hingede öö

Kirjutas Liisa Öunpuu, 11.A
Pühapäev, 26 Mai 2019 17:30 -

õhkõrnalt voolavat klaverimuusikat, summutades peagi hirmu ja meeltesegaduse judinaid tekitavad sosinad ja üksikud kriisked. Autor lasi oma pinges õlgadel lõdveneda ja hingas sügavalt välja, enne kui hunnikust ühe valge paberi ja tindipoti haaras.

Lihtsaim viis välismürast põgenemiseks oli kirjutamine, oma karjuvate ideede valla päästmine, sule rahustav liuglev kulg täituval paberil ja kella tiksumise hajumine kaugete unemaade taha. Ta suunas oma väsinud pilgu aknale ja vasaku käe sõrmi rütmiliselt lauale trummeldades vajus mõttesse. Tegevus mõjus alati kui teise, miskipärast keelatud, kuid nii ahvatlevasse maailma sisenemisena.

II

Muusika valjenedes seadis ta vilunud ettevaatlikkuse ja parajalt kõditava pingutusega sammud oma mälusoppide keerdkäikudesse ning peagi avanesid kaks esimest rasket ust ta loomingulise hinge uurimisretke tarbeks.

Tegelastega ühtesulandumine ei olnud autoril kunagi just lihtne ettevõtmine olnud – nimetute kodanikega täitunud kontserdisaali jõudnud, leidis ta end esialgu pealtvaataja positsioonilt ja turvalises tagareas asus tegema tähelepanekuid ja edasisi märkmeid oma tulevaste lugude kangelahe kohta. Nende näod äratasid temas mingit tuttavlikku äratundmisrõõmu. Tema suunas saadetud tunnustavad noogutused või isegi kergelt ülespoole võbelevad suud olid märgiks vastastikusest lugupidamisest – selles majas oli ta loojana alati teretunud.

Õhtu elavnedes muutus iga tegelane aina julgemaks ja uudishimulikumaks, haarates autorit enesega kaasa ja paljastades talle oma saladusi. Üksteise järel vihisesid justkui linnulennul temast mööda uued toad ja uued näod, maalid, helid, käänakud ja nurgad, mis lausa hõiskasid hingematvalt erutavalt, et neid avastataks.

III

Mõnikord aga uppusid autori mõtted segaduse valangutesse, pikad ühetaolised mittemidagi-ütlevad koridorid venisid järjest lõputumateks ja imesid temast välja kõik ideed. Igaveseks

Hingede öö

Kirjutas Liisa Öunpuu, 11.A
Pühapäev, 26 Mai 2019 17:30 -

suletud ukсед lämmatasid, blokeerisid ta tee uue värske loomingu radadele. Tujude meelevallest haaratuna võisid varem nii sõbralike tegelaste iseloomuomadused ja isegi nimed hirmutavat kuju looma hakata ja taaskord võhivõõraks muutuda.

Ajataju haihtus olematusse, kellad seiskusid ja kadusid hoopiski, tuues kaasa meeletu tungi lihtsalt põgeneda ja otsast alustada. Tegelased mattusid pimedusse, mis tõi kaasa ärevuse, paanika ja eksiarmused, kuigi ainsaks süüdlaseks sai pidada autorit ennast.

Sobiva raja leidmine sai samm-sammult keerulisemaks, õiged seosed kadusid jäljetult ja lõppesid poolikuna treppidega, mida polnudki. Aknad kui väljapääsutee ta hämarast ajast kattusid pigimusta looriga ja sundisid halastamatu teadmatusega autorit edasi ekslema... pimedusse, taas valgusesse, mürasse, vaikusesse, teispoosusesse, vahepealsusesse, piiripunkti, kuni lõpuks jõudis ta lõpp-peatusesse, oma mõistuse karmi kohtu alla.

IV

Seal ta siis istus, ikka samal krigiseval toolil, käsi põsakil ja põlved pingutusest värisemas, tühjade sõnaloitsude ja kirevate sündmustega täitunud paberi ees. Mõttemaailmas oli ta jõudnud ebamugavalt pilgeni täis põletavalt valgesse lausa karjuvalt igavasse kohturuumi oma vasaku ajupoolkera tagumises toas, nüüd juba esiritta, ja enam mitte jälgija, vaid jälgitavana.

Enam polnud autor reeglite määraja, tema tegelased olid võtnud võimust ja nõudsid nüüd ükshaaval õiglust, jätmata talle endale mitte ühtki valikut nende elu dikteerimiseks. Üksteise järel sammusid nad hindavate silmapaaride raevuka juurdlemise alla ja eemaldasid häbiväärsetelt varjudelt kõik petteunelmad, tuletades autorile meelde tema enda ammu lausunud sõnu, nüüdseks moonutatud ja haavavad.

Patud pöördusid surmavateks ja külm higi valgus autori kaamele näole, mis kahtlustest ja lahkumissoovist nii piinatud välja nägi. Kui järg temani jõudis, olid tegelased muutunud mässumeelseks ja seadnud oma ainsaks eesmärgiks autori loomingu põrmustamise. Nende küsimused tekitasid pahaendeliselt hiilivaid mõttesähvatusi ta peas – kas too looming oli üldse väärt eksisteerimist?

Hingede öö

Kirjutas Liisa Õunpuu, 11.A
Pühapäev, 26 Mai 2019 17:30 -

Korraga tundis ta meeletut tungi lahkumiseks, oma päris maailma naasmiseks, ja hakkas mööda kujumuutvaid mälukäike väljapääsu poole tormama. Kui lõpuks ta silme ees taas värvilised valgushelgid värelema ja rõõmuhõisked tänavatelt kõrvu silitama asusid, pääses autor naerupahvaku ja meeli ülendava kõrge lennuga tagasi laua taha, jättes hingekriipivad kahtlusenoodid kohtusaali oma järgmist võimalust ootama.

Lugu oli valminud ja uus aasta alanud.

Liisa Õunpuu, 11.A